

WALLY DE DONCKER

**HET OVERKWAM
ME GEWOON**

NADENKEN IN MAMA'S BUIK

Ik hoorde het zo vaak: 'Jij bent een speciaal kind.'
Anders dan wat in de familie normaal was? Was dat
zo? Misschien. Wat voor de een normaal is, is voor de
ander abnormaal. Wat voor de een gewoon is, is voor
een ander speciaal.

Wat er zo anders was aan mij, wil ik je graag vertellen.
Je bepaalt zelf wel of het waar is of niet.

Het begon al tijdens de zwangerschap van mijn mama.
Ze was heel erg lang zwanger. Tien weken langer dan
normaal. Of vijf. Ik weet het niet precies. Ik vond het heel
fijn in haar buik. Het was een plek waar ik goed kon na-
denken over wat er me te wachten stond, hoe ik geboren
zou worden, welke taal ik zou spreken, in welk land ik zou
terecht komen ... Ik hoopte op een gematigd klimaat. Ik
hield toen al niet van de hitte en ook niet van bijtende kou.

Vanuit mama's buik had ik al mensen horen praten, maar dat gaf telkens een doffe klank. Mensen leken te spreken als kapotte luidsprekers.

Tot veertig weken was er niemand die me 'anders' of 'speciaal' vond. Ik streepte de weken aan op mama's buikwand. Anders kon ik het nooit onthouden.

Waarom wachtte ik zolang om geboren te worden? De dokters begrepen het niet. Ook mama niet. Papa niet. Mijn broer niet. Zelfs de opa's en oma's, die zoveel ervaring hadden, wisten het niet.

En toen begon het ...

Plots kon ik mijn geboorte niet meer tegenhouden. Het werd steeds moeilijker om te zwemmen. Het vruchtwater begon langzaam weg te ebben. Mijn huid begon droger te worden. Ik begon rimpels op mijn voorhoofd te krijgen. Dat kon ik zelf voelen. Dat vond ik een beetje akelig. Ik voelde aan alsof ik stokoud was en ik was nog niet eens geboren.

Ik duwde me af tegen mama's buik. Met mijn hoofd dook ik naar onder. Ik had dat al eens eerder uitgetest.

Nu duwde ik meteen tegen haar bekken.

Zodra ik buitenkwam, opende ik mijn ogen. Twee verpleegsters leken te dansen achter mijn mama's rug. Ik begreep niet goed wat daar de bedoeling van was. Mijn oren ploften het vruchtwater weg. De dokters praatten een vreemd taaltje. Chinees?

Mijn ouders vroegen de hele tijd: 'Wat? Wat zegt u?' Ze leken in paniek. Ik begreep niet waarom. Alles was toch normaal verlopen.

Ik kon natuurlijk nergens mee vergelijken, want het was pas de eerste keer dat ik geboren werd. Dat dacht ik tenminste, helemaal zeker was ik er niet van. Dat was iets waar ik al over had nagedacht in mama's buik.

Hoe verder ik mijn hoofd uitstak, hoe heftiger de dokters Chinees begonnen te praten. Wat een drukte. Ik had meteen zin om terug te kruipen. Ik heb nog even geprobeerd om mezelf tegen te houden door mijn knieën op te trekken. Toen begon iedereen te schreeuwen, te dansen. Mijn mama begon te huilen van de pijn.

Ik moest er onmiddellijk uit. De dokters dreigden zelfs een grote klem te gebruiken om me eruit te trekken.

Toen heb ik maar losgelaten. Het had geen zin meer om me te verzetten. Pijn ... daar had ik geen zin in.

Vanaf dat ogenblik verliep alles vlot. De dokters werden rustig. Eentje greep me vast. Sloeg een paar keer op mijn achterwerk. Dat vond ik wreed. Ik hield mijn adem zo lang mogelijk in. Het werd plotseling stil in de kamer. Mijn papa zakte bleek weg tegen de muur. Toen gaf de dokter me een flinke mep op mijn bips. Ik begon hard te krijsen. Niet van de pijn, maar uit protest tegen zoveel zinloos geweld. Bij mijn gekrijs begon iedereen te lachen. In wat voor een vreemde wereld was ik terechtgekomen? Lachen bij het pijnigen van een boreling? Niet normaal. Maar ik kon me niet verzetten. Toen nog niet.

De dokters lieten hun onbegrijpelijke taaltje achterwege. Mijn papa kreeg weer kleur en schoof langzaam tegen de muur omhoog.

Mama wou me vastpakken en kussen. Maar dat mocht niet van de verpleegsters. Ze rukten me uit haar armen en liepen naar het verzorgingskamertje. Daar smeerden ze me helemaal in met zachte olie.

Heerlijk.

